

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s R.D. Benno Rösslerem, farářem v Bořislavi	4
Představujeme farnost Cvikov	8
Osobnost Vzpomínka na otce biskupa Karla Otčenáška	10
Církevní stavby v diecézi s Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Spiritualita Kdo je to kněz	12
Zprávy z diecéze Pod' na pout' 2011	14
Madrid 2011	15
Charita Diecézní charita Litoměřice	16
Napsali jste Netradiční mše svatá	18
Křížová cesta pro děti	18
Setkání na „Pravdě“	18
Pouť Na Poušti	19
Setkání varhaníků a sbormistrů	19
Putování za sv. Anežkou	19
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	20
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, tip na výlet, z diářů	21

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Filip Landa

*Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
srpen 2011 • 16. ročník • 6. číslo • 20 Kč

Dvacetiletá dáma

Milí čtenáři časopisu Zdislava,

v těchto dnech si naše diecéze připomíná 20. výročí založení diecézní charity. Je to významné výročí. Poté, co se začal obnovovat život církve po dvou totalitách, které tak bolestně zasáhly celou naši zemi, ale litoměřickou diecézi zvláště, přikročilo se záhy také k obnově charitního díla v diecézi.

V době komunismu byly charity „transformovány“ v jakási zařízení ROH pro kněze a řeholnice, případně reprezentovala domovy pro duchovní a řeholní sestry či zaštiťovala všechno, co se v církvi nedělo v kostele, jako například katolický tisk a výrobu, popřípadě prodej devocionálií. V takovém stavu jsme zdědili nejen Charitu coby organizaci, ale taky naše chápání Charity v církvi.

Obnova Charity tedy znamenala a stále znamená nejen obnovu a rozvoj charitního díla církve, ale také obnovu chápání toho rozměru církve, kterým je institucionalizovaná účinná láska k bližnímu.

Často bývá charitou označována jakákoli pomoc bližnímu. Své charity mají nejrůznější celebrity, společnosti, sportovci či milionáři. Málo se však ví, že charita není nějakým dobrovolným přívazkem církve, tak jako když milionář už neví, co se svými penězi.

Charitní dílo je bez nadsázky konstitutivní prvek církve, což znamená, že bez tohoto aspektu bytí by nebyla církev církví tak, jak byla Bohem zamýšlena. Konstituce II. vatikánského koncilu o církvi (LG) říká, že církev je „v Kristu jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“. (LG 1) To znamená, že fakt, že Bůh miluje člověka, a to ne způsobem, jak to dělají osobnosti ve světě, když něčemu dají záštitu nebo když udělají gesto, ale účinně, tedy tak, že to skutečně řeší nedostatek konkrétního člověka, je zviditelněn a uskutečněn v církvi, tak jako svátosti pomocí viditelných symbolů a slova prostředkují neviditelnou milost – Boží dar.

Řezenský biskup Gerhard Ludwig Müller ve své knize „Dogmatika pro studium i pastorační“ (str. 626) píše: „[Církev] slouží lidem všude tam, kde potřebují duchovní i tělesnou pomoc. I v diakonii (charitní službě – pozn.) je církev takřkajíc neomylná, protože v každém skutku lásky k bližnímu je milován Kristus sám, a naopak v každém nezištném skutku lásky k bližnímu se do světa „vtěluje“ Boží láska k člověku [...] Láska k bližnímu je svátostí Boží lásky.“

Charitě se věnuje papež Benedikt XVI. ve své první encyklice „Deus Caritas Est“. A píše zde: „Církev musí uplatňovat lásku také jako komunita. Důsledkem toho je, že láska potřebuje také organizaci jakožto předpoklad uspořádané komunitní služby.“ (DCE 20) Papež dále upozorňuje, že se už prvotní církev představuje jako komunita, která se stará o to, aby nikdo netrpěl nedostatkem. Ustanovením jáhnů (diakonů) potom zařazuje církev diakonickou službu mezi úkoly spojené se svátostným kněžstvím. Praxe církve od prvních okamžiků její existence potom ukazuje, že „jednou z hlavních oblastí činnosti církve spolu s udělováním svátostí a zvěstováním slova je uplatňování lásky (caritas) k vdovám a sirotkům, vůči uvězněným, nemocným a potřebným všeho druhu.“ (DCE 22)

Z toho, co jsem doposud napsal, je jasné, že pro nás věřící, diecézány, farníky není charita „oni“, ale „my“, stejně tak jako církev, farnost, diecéze není cizí pro charitu.

Diecézní charitě k jejím dvacátým narozeninám chci především poděkovat za to, že je viditelnou podobou Boží lásky k člověku i lásky člověka k bližnímu, uskutečňované v církvi. Jsem rád, že je organizací profesionální, která má dobré jméno v celé společnosti i v jednotlivých místech, kde působí. Chci poděkovat všem, kteří charitu reprezentují, od ředitelky a prezidenta až po posledního pracovníka či dobrovolníka. Charitě přeji, aby – když už je dvacetiletou dámou – byla chťenou, milovanou, dospělou a vyspělou společností, která bude – především činem – ukazovat, že Bůh člověka neopouští, ale že jej miluje v jakékoli situaci.

Zakončím slovy papeže Benedikta XVI.: „Lásky – caritas – bude vždy potřeba, a to i v té nejspravedlivější společnosti. Neexistuje žádné spravedlivé státní uspořádání, jemuž by se podařilo to, aby služba lásky byla zbytečná“. (DCE 28) To jsou pro naši jubilantku slova jistoty do budoucna...

P. Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář